

POESII.

BARDIT.

(Din vechiul limbajiu Germănu).

Sumetul Silvius Scaurus, unul din Romanii care,
Germania și Germăni, între ei au împărțitu,
Servitorilor ordonă, ca să lese'n nemișcare
Bicele ce pân' la oase de carne ne-a desgolitu.
Astăđi in verdele codru, stăpănu' vrea să intrămu
Si spumoasa bătură sub stejari să deșertămu.

Silvius astăđi se'nsoară c'o Germăună blonda fată
Unui principe, unu șerpe ce-a sa patrie a tradatu,
Si căruce, ca de milă, nerușinată resplată,
Avușile lui toate de Romani i s'a lasatu.
Ear noi, servii miserabili, profităndu de-o ți ferice,
Castane mănăcându, săltămu sub albastrele sarice.

Eramu la trei mii de oameni; Romani dece, paza toată,
Si când noaptea cea măreață peste codri s'a lasatu,
Când stejarii începure a da mirosu ce imbată,
Noi toți, cătră Hedic bărdul, in o voace ne-amu
rugatu
Să ne cânte cântul veselu, să mai uitămu de robie
Si voioasa lui cântare țile-i coronă să fie.

Lesne bardul plecă fruntea la a noastră rugămintē.
Si când Hedic, in cântare revărsă sufletul sēu,
Mai ușor se pareă lanțul, eră lucru mai ferbinte,
Căci Hedic posedă darul ce-i trimisu de la unu Țeu!
Tăetu ca de douē palme stă unu trunchiu de stejaru
mare,
Se urcă pe dēnsul Hedic, și'ncepū a sa cântare.

Nu de bucurie cântă, precum toți ne asceptamu :
Ci unu cântu cum nu s'aude in timpul acestu ne-
demnu ;
Nu 'n limbajiu nou, in care vorbi latine-ameste-
cămu,
Si care ingreșează ca apa cu untu-de-lemnu.
C'in limbajiu Germănu anticu, tare in sunetul sēu
Ca ciocauul ce trăsnesce când s'abate pe ilău.

Elu cantă trecute timpuri, faptele de vitejie
Celor ce, cu fal' odată, nume de Germăni purtau,
Libertatea care'n codri strălucea atât de vie,
Fericirea ce'n caverne a noștri străbuni gustau.
— Din ochi se stinse de-odată, a le veseliei rađe !
Ca beșica cea deșartă, peptul începū să scađă.

Atunci unu păzitoru aprigu, mănele spre bardu in-
tinde,
De pe trunchiul venerabilu in o clipă ilu dă jos.
C'unu pumnaru, limba din gură, o sfășie, o desprinde,
Și'npingēndu-lu la locu, țice : „Cânt'acuma mai
voios“.
Si dicēndu Romanul ride : hohotele se'ndesescu
Ca porumbii când din nouri, pe copacu se grămă-
descu.

Hedic, fără ca să dee celu mai micu semnu de du-
rere,
Peste noi, incet, preumblă ochiul sēu celu infocatu ;
Poporu'n nedumerire se agită cu putere,
Precum grăul de pe lanuri când de vânturi e purtatu.
Dar gura-i insăngerată eată bardul a deschisu !
Ș'atunci, o minune mare, Țeii noștri a permisu :

De pe buđele lui Hedic, o vapoare luminoasă
Se inalță, se lășese peste ceru intunecatu,
Și vapoarea'nbracă forme de fantome glorioase
A părinților figure eată ne s'au arătatu !
Și nenumerate lupte peste nouri s'au incinsu,
Amu vēđutu armele noastre de Romani cum s'au in-
vinsu,

Amu veđutu selbatici codri, adăpostul strămoșescu,
Cum sub flacări inimice, cu incet se risipescu,
Amu veđutu, — voacea-mi se stinge, abia potu să pō-
vestescu, —

Cum invingătorii aprigi mumele noastre răpescu !
In a luptelor putere, lung puturēmu admiră
Pe Arminius eroul și soția-i Trusnelda.

.
.

A lui Silvius palaturi strălucescu in depărtare !
Invitații cei ilustru la cină s'au aședatu.
Ale harpelor acorduri și a corului cântare,
Vinu in valuri cadențate, păn la codru depărtatu.
Spre finitul nopții, ānsē mai dulci sonuri s'auđirē :
Gemete de desperare și de moarte ne sosirē.

Flacăra 'ncepū să salte pintre oaspeții voioi,
Și atunci splendoarea nunții pentru noi s'a inceputu.
Mireasa in acea noapte avū miri mai numeroși
Decāt ori-care Romană pe-astă lume au avutu.
Silvius, culcatu pe coaste, lângă mireasa lui sta,
Prin dece guri sāngeroase, cina nunții o vērsă.

V. Pogor.

O P O V E S T E.

Es ist eine alte Geschichte
Doch bleibt sie ewig neu.
Heine.

A fostu odată 'n astă lume
O inimă care iubeă,
Și ca 'ntr'o sfântă rugăciune,
In sfântul sēu amoru credeă.

Venī apoi cruda tradare,
Și-o mică vorbă i-a șoptitu,
Și in nespūsă desperare
Sermana inimă a 'npetritu.

De-atunci, nimica nu doresce,
Căci nu mai scie ce-i amoru,

Și nici trecutul nu-lu jālesce,
Nici nu mai crede in viitoru.

Asta-i povestea cea cumplită !
Dar cum s'îrșesce nu-ți găci
Abea cu viața mea sdrobotită
Atunci povestea s'a s'îrși.

Matilda Cugler.

B I B L I O G R A F I E.

- S. Bărnuțu. Pedagogia 1870. Iași 1 vol in 8.
Andrei, baronul de Șaguna. Euchiridion sau ma-
nualu de canoane a bisericei orientale cu comentaru.
Sibiu 1871. 1 vol in 8.
Anuarul scoalei normale Carol I, pe anul 1868—69.
București 1870. 1 vol in 4.
Laurianu și Maximu. Dicționarul limbei Române, pro-
iectu al Academiei. Fasciculu II. Bucuresci.
G. Munteanu. Operile complete a lui Tacitus, tradu-
cere. Bucuresci.
I. C. Lerescu. Elemente de dreptul comercialu. Bu-
curesci (Daniilopulo).
id. — Catechismul dreptului administrativu Romānu
id. IV. Bucuresci (tipogr. Curții, pasagiu Romānu).
I. V. Adrian. (Din posesiile lui) Botoșani 1 vol. in
8 micu.
I. P. Florentin. Intregirea educațiunei. Iași tipogr.
Junimei. Broșură in 8.
N. Preda. Istoria resbelului franco-germanu, ilustrată.
Broșura III. Bucuresci.
C. Cațichi, Amparo, nuvelă tradusă din Fernandez de
Gonzales. Iași, tip. Junimei. 1 vol in 8 micu.
C. Mihailescu. Influența luminei asupra vieței. Bu-
curesci.
Afacerile lui Strusberg in Romānia. Broșură editată de
Th. Balassan. Iași, tip. Junimei.
Iacob Negruzzi. Hoții, Fiesco, Cabala și Amoru tradu-
ceri din Schiller.
C. Ventură. Căsătoriile din lumea mare, comedie.
Sub-tiparu:
I. P. Florentin. Fundamentu de filosofie conform cu
progr. Liceeloru. complectatu prin estetică și peda-
gogie. Iași, tipogr. Buciumului.
A. D. Xenopol. • Cronologie raționată a istoriei uni-
versale, prelucrată cu privire la examenul de baca-
laureatu. Iași, t pogr. Junimea.

CORESPONDENȚĂ.

D-lui Osc. Poesiile aceste nu a fostu admise, poa-
te altele in viitoru. Red.